

WAT LEERT DE CORONACRISIS ONS? RIJK EN ARM

VOOR ARME LANDEN IS HET VEELAL KIEZEN TUSSEN CORONA EN HONGER

Zonder het verdriet en de onzekerheid van medelanders te bagatelliseren, vroegen we ons af: maar wát als er niets te hamsteren valt? Als er geen IC-afdelingen zijn die vol kunnen raken, geen vergoeding vanuit de overheid voor geleden bedrijfsschade, geen ruimte om 1,5 meter afstand te houden? Wat als je in een vluchtelingenkamp woont, in een sloppenwijk, of in een arm dorp in een uitgestrekt, droog land?

WE BESEFFEN MEER DAN OOIT: WE ZIJN NIETIGE, KWETSBARE MENSEN.

'Als we allemaal 1,5 meter afstand houden en ons aan de regels van de overheid houden, kunnen we de verspreiding van het virus afremmen', vertelde Rutte ons een paar dagen later.

Ik waan me terug in Colombia en zie daar in het vluchtelingenkamp de vrouw weer op een muurtje zitten, de bijbel in haar hand. Ze las en straalde rust uit. Ze vertelde me hoe ze snakte naar een plek zonder mensen. Rust in haar hoofd en rust voor haar moe-gevluchte lichaam. Vrouw zonder naam, wat zou jij doen als je dit advies van jouw minister-president zou horen, terwijl de mensen om je heen krioelen? En ja, ik weet dat het niet alleen Colombia betreft. De beelden uit Griekenland vertellen ook genoeg. Die ruimte is er simpelweg niet, als je met zoveel mensen in een kamp woont.

In mijn gedachten zat Josias uit Burkina Faso weer naast me onder de boom bij zijn huis. Hij vertelde me hoe hij in het ziekenhuis terecht kwam met een onbekende, niet verklaarbare kwaal. Niet veel later werd in het buitenland duidelijk dat hij kanker had.

'Ziek zijn in het ziekenhuis in Burkina Faso kan je nog zieker maken dan je al bent,' zei hij tegen me.

HOOP IN EEN LIJDENDE WERELD

Een lockdown in Haïti, Burkina Faso en Colombia betekent voor een groot deel van de bevolking geen werk. Geen werk is per direct geen eten.

Het kan toch niet waar zijn dat deze mensen niet aan corona sterven, maar van honger?

De feiten rond corona in Nederland en in de rest van de wereld zijn ernstig. Ziekte en onzekerheid in je leven doen iets met ons allemaal. Leed en verdriet kun je natuurlijk niet vergelijken of tegenover elkaar zetten. Wel weten we dat een grote ramp zich over onder andere Afrika voltrekt.

De mensen weten helaas maar al te goed wat onzekerheid betekent in een mensenleven. Maar we kunnen niet stilzwijgend toezien wat er in deze kwetsbare landen gaat gebeuren. De ramp zal niet te meten zijn.

Ik neem me dan ook voor aandacht te blijven vragen voor hun situatie en tegelijkertijd zelf zo eerlijk mogelijk in de spiegel te blijven kijken. Daarbij geef ik mijn naasten dichtbij en ver weg een plek in mijn dagelijkse gebed. Omdat ik geloof dat Jezus ziekte en dood heeft overwonnen, en dát werkelijk hoop biedt voor deze lijdende wereld.

RINA MOLENAAR directeur-bestuurder van Woord en Daad

www.woordendaad.nl www.degrotevragen.nl